

ADLER OLSEN ZABIJACI

Jussi

ODDELENIE

AKTUELL

Jussi Adler Olsen
Zabijaci

Jussi ADLER
OLSEN
ZABIJACI

ODDELENIE

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Jussi Alder-Olsen: Zabijaci

Z dánskeho originálu Fasandraeberne, ktorý vydalo vydavateľstvo JP/Politikens Hus A/S, Kobenhavn, Denmark.

Copyright © 2008 Jussi Adler-Olsen og JP/Politikens Hus A/S

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Milan Žitný a Silvia Šebová 2022

Design © wildesblut – Atelier für Gestaltung Stephanie Weischer

Cover image © Roy Bishop/Arcangel Images

Redakčne upravila: PhDr. Adriana Oravcová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-8172-048-2

*Venujem trom gráciám a zároveň trom silným ženským osobnostiam:
Anne, Lene a Charlotte.*

PROLÓG

Nad vrcholmi stromov sa rozľahol ďalší výstrel.

Volanie honcov bolo čoraz zreteľnejšie. Pulz mu búšil v ušných bubienkoch a vlhký vzduch sa mu neodbytno tisol do pľúc, až to bolelo.

Len bežať a nespadnúť. Nesmiem spadnúť, inak už nevstanem. Dočerta, prečo si neviem uvoľniť ruky? Hlavne bežať ... uf. Len aby ma nezačuli. Že by ma počuli? Počuli ma? To mám naozaj skončiť takto?

Konáre ho šľahali do tváre a nechávali na koži krvavé škrabance, jeho krv sa miešala s potom.

Zrazu sa mužské hlasy ozývali zo všetkých strán. Zmocnila sa ho smrteľná úzkosť.

Zazneli ďalšie výstrely. Projektily zasvištali v ostrom povetří nebezpečne blízko a pot sa mu rinul ako vlhký obklad pod šatstvom.

O minútu či dve budú tu. Prečo ho ruky za chrbtom neposlúchajú? Ako môže byť lepiaca páska taká pevná?

Vyplašené vtáky zatrepotali krídlami a vzniesli sa nad koruny stromov. Tieňový tanec za zomknutou skupinou smrekov bol čoraz badateľnejší. Možno nie sú od neho ani na sto metrov. Všetko počuť zreteľnejšie. Ich hlasy. Krvilačnosť lovcov.

Ako to urobia? Jednou strelou, jedným šípom, a bude po všetkom? Naozaj?

Nie, nie, prečo by sa mali uspokojiť s málom? Takí milosrdní tí netvori nebudú. Majú pušky a nože od krvi. Určite vedia, akú účinnosť majú ich kuše.

Kam sa schovám? Kde je to miesto? Nestihnem sa vrátiť? Nedokázal by som to?

Pohľad mu blúdil po lesnom poraste. Hore a dolu. Lenže páska, ktorá mu takmer pokrývala oči, mu to sťažovala a nohy pokračovali v tackavom behu.

Sám teraz pocítim, čo to znamená byť v ich moci. Neurobia kvôli mne výnimku, to by ich neuspokojilo. Len tak sa to môže skončiť.

A srdce sa mu tak rozbúšilo, až to bolelo.

1

Vedela, že sa pohybuje na ostri noža, keď si trúfla vyjsť na ulicu Strøget. S tvárou napoly zakrytou tmavozeleným šálom sa šinula popri vysvietených výkladoch, zatiaľ čo pozorne sledovala dianie okolo seba. Išlo o to, aby rozpoznala ľudí, ale aby ju samu nikto nespoznal. Aby mohla pokojne žiť so svojimi démonmi a zvyšok prenechať tým, čo sa hnali popri nej. Tým beštiám, ktoré jej chceli ublížiť, aj tým, čo okolo nej nevšímavo prechádzali.

Kimie pozrela do ľadovo chladného svetla pouličných lúčok, ktoré dopadalo na ulicu Vesterbrogade. Potiahla nosom. Noci už budú mrazivé. Musela si pripraviť zimné útočisko.

Stála v hlúčkiku medzi premrznutými náštevníkmi zábavného parku Tivoli, čakajúcich na príchode pred hlavnou stanicou, keď zbadala vedľa seba ženu v tvídovom kabáte. Premerala si Kimmie prižmúrenými očami, zvrátila nos a odstúpila krôčik ďalej. Len o pár centimetrov, ale to stačilo.

Nevšímaj si to, Kimmie, počula varovný signál v hlave, ale telom jej lomcoval hnev.

Pohľadom skĺzla po ženinej postave až k nohám. Mala lesklé pančuchy a členky sa jej pekne vynímali v topánkach na vysokých podpätkoch. Kimmie si všimla pohrdavý úsmev v kútikoch jej úst. Jediným tvrdým kopnutím by ju mohla zraziť z tých podpätkov a žena by sa zvalila na zem. Zistila by, že na mokrom chodníku sa zašpiní aj kostým značky Christian Lacroix. Aspoň by dostala lekciu, že nemá strkať nos do cudzích vecí.

Pozrela sa žene rovno do tváre. Výrazné očné linky, napudrovaný nos, starostlivo upravený účes. Dívava sa meravo a odmietavo

pred seba. Také dievčatá ako ona Kimmie dobre poznala, dokonca lepšie ako iní ľudia. Sama k nim kedysi patrila, k tým arogantným kočkám vyššej vrstvy s ohlušujúco prázdny vnútrom. S takými sa predtým priatelila, také boli jej takzvané kamarátky a taká bola aj jej nevlastná matka.

Všetky sa jej hnusili.

Tak už niečo urob, šepkali hlasy v jej hlave. Nedaj sa. Ukáž jej, kto si ty. Tak poď už!

Kimmie zbadala hlúčik výrastkov tmavej pleti na druhej strane ulice. Keby sa tak zvedavo nerozhliadali, strčila by tú ženskú rovno pod kolesá okoloidúcej linky 47. Vedela si živo predstaviť, aký parádny krvavý flak by autobus po sebe zanechal, akú vlnu zdesenia by v dave vyvolal pohľad na zmasakrované telo tej nafúkanej ženskej a aký príjemný pocit zadostučinenia by to prinieslo jej samej.

Ale Kimmie do nej nestrčila. V zhľuku ľudí sa vždy nájde nejaké pozorné oko a okrem toho tu bolo niečo, čo ju brzdilo. Prišerná ozvena z dávnych, pradávnych dní.

Namiesto toho privoňala k rukávu svojho kabáta a musela sa zhlboka nadýchnuť. Žena mala pravdu, jej oblečenie hrozne zapáchalo.

Keď naskočila zelená, vošla na priechod s kufříkom poskakujúcim na krivých kolieskach. Toto bude jeho posledná cesta, nastal čas vyhodiť ten starý krám. Musí ho vymeniť za iný.

Uprostred staničnej haly pred kioskom Dánskych štátnych dráh stál stojan s denníkmi a sťažoval pohyb ponáhľajúcim sa ľuďom aj slepcom. Už cestou sem videla podobné stojany s titulnými stránkami novín a napľňalo ju to zhnusením.

„Sviňa,“ zamrmlala, keď prechádzala okolo stojana s pohľadom meravo upretým pred seba. Napokon sa predsa len otočila a kúti-
kom oka zachytila kúsok tváre na prvej strane denníka *Berlingske Tidende*.

Pri pohľade na toho muža sa roztriasla po celom tele.

Pod fotografiou stálo: „Ditlev Pram skúpil v Poľsku súkromné nemocnice za 12 miliárd dánskych korún.“ Odplula si a na chvíľu zastala, aby sa upokojila. Nenávidela Ditleva Prama. Jeho a Torstena a Ulrika. Jedného dňa im ukáže, kto z koho. Dostanú to, čo si zaslúžia.

Zasmiala sa a okoloidúci muž sa na ňu usmial. Ďalší hlupák, ktorý si namýšľa, že vie, čo sa odohráva v hlavách iných.

Vtom prudko zastala. Kúsok pred ňou stála Krysa Tine na svojom zvyčajnom mieste. Zhrbená, s privretými očami natahovala špinavú ruku v naivnej viere, že sa v tomto ľudskom mravenisku nájde niekto, kto jej hodí desaťkorunáčku. Iba narkomani dokážu takto postávať dlhé hodiny a žobrať. Úbohí chudáci.

Kimmié prekĺzla poza ňu a zamierila k východu na Reventlowsgade, ale Tine ju už zaregistrovala.

„Hej! Dočerta, ahoj, Kimmie!“ zavolala za ňou fufňavým hlasom, ale Kimmie sa tvárila, že nepočuje. Na otvorenom priestranstve nebola Krysa Tine vo svojej koži, len keď si sadli spolu na lavičku, mala občas svetlé chvíľky. Na druhej strane bola jediným človekom, ktorého Kimmie ako-tak znášala.

V ten deň fúkal neobvykle mrazivý vietor a ľudia sa snažili čo najrýchlejšie dostať domov. Preto pred stanicou na konci ulice Istedgade čakalo päť čiernych mercedesov taxislužby, všetky mali zapnutý motor. Kimmie sa chcela ubezpečiť, že sa jej nejaký ujde, keď ho bude potrebovať.

Odtiahla kufor cez ulicu k thajskému obchodíku v prízemí a postavila ho pod okno. Iba raz sa stalo, že jej ho odtiaľ ukradli. Zaručene sa to nestane dnes v tomto počasí, keď sa aj zloději radšej zdržiavajú vnútri. Navyše jej to bolo jedno. V kufri nebolo nič, čo by malo nejakú cenu.

O necelých desať minút sa na predstaničnom námestí objavila vhodná korisť. Z taxíka vystúpila krásna žena v norkovom kožuchu s pružným telom s veľkosťou asi 38 a s kufrom na pevných gumených kolieskach. Predtým sa Kimmie zamierovala výlučne na ženy s veľkosťou 40, ale odvtedy už prešlo pekných pár rôčkov. Zo života na ulici ako bezdomovec nikto nepriberie.

Ukradla jej kufor, kým sa žena zaoberala kúpou lístka z automatu vo vstupnej hale stanice. Potom sa s ním rýchlo pobrala k zadnému východu a v okamihu bola pri taxíkoch na Reventlowsgade.

Cvičenie z vás urobí majstra.

Tam naložila kufor do batožinového priestoru prvého taxíka a požiadala vodiča, aby ju kúsok odviezol.

Z vrečka kabáta vytiahla hrubý zväzok stokorunových bankoviek. „Dostaneš pár stoviek navyše, keď urobíš, čo poviem,“ povedala a nevšímalá si jeho nedoverčivý pohľad a opovržlivé potiahnutie nosom. Asi o hodinku sa vrátia a ona si vyzdvihne starý kufor. Už bude oblečená v nových šatách a na tele bude mať vôňu cudzej ženy. Vtedy sa budú taxikárovi chvieť nozdry celkom inak.

2

Ditlev Pram bol fešák a dobre si to uvedomoval. V biznis triede v lietadle vždy našiel dostatočné množstvo žien, ktoré si rady vypočuli jeho chvály na nové Lamborghini a na to, a ako rýchlo sa v ňom dopraví do svojho sídla v luxusnej štvrti Rungsted. Tentoraz sa zameral na ženu s páperovými vlasmi na zátylku a tmavými sklami slnečných okuliarov, ktoré ju robili nedostupnou. To ho rajcovalo.

Prihovoral sa jej, ale bez úspechu. Ponúkol jej časopis *The Economist* s atómovou elektrárnou v protisvetle na titulnej strane, ona zareagovala odmietavým pohybom ruky. Objednal jej drink, ale ani sa ho nedotkla. Keď lietadlo zo Štetína pristálo presne na minútu na letisku v Kastrupe, celých deväťdesiat drahocenných minút, čo sa pokúšal o jej priazeň, vyšlo nazmar.

Na také neúspechy reagoval agresívne.

Mieril sklenými chodbami rovno do terminálu číslo tri a keď sa blížil k pohyblivému pásu, zbadal svoju obeť. Bol to ťažko chodiaci muž idúci rovnakým smerom ako Ditlev. Ditlev zrýchlil krok a dobehol ho presne v okamihu, keď starý muž vykročil jednou nohou na pás. Ditlev si predstavil, ako mu nenápadne podrazí nohy, starcovo kostnaté telo tvrdo narazí na ochranné plexisklo, tvár s pokrivenými okuliarmi sa zosunie k zemi, zatiaľ čo sa starec bude nemotorne snažiť vstať.

Ako rád by svoj nápad zrealizoval, veď presne taký bol. On aj ostatní v partii s tým predsa vyrástli. Nemal sa čím chváliť, ale ani za čo hanbiť. Keby to skutočne urobil, bola by na vine tú hlúpa ženská. Mohla ísť k nemu domov, a bolo by. O hodinku by už ležali v jeho spálni. Dočerta, poriadne ho naštvála.

Mobil mu zazvonil vo chvíli, keď v spätnom zrkadle zažiarila krčma Strandmølle a pred autom sa ešte raz oslepujúco ukázalo more. „Áno,“ povedal a pozrel na display. Bol to Ulrik.

„Poznám niekoho, kto ju videl pred pár dňami,“ ozvalo sa v telefóne. „Na priechode pre chodcov medzi hlavnou stanicou a Bernstorffsgade.“

Ditlev vypol mp3 prehrávač. „Okej. Kedy presne?“

„V pondelok desiateho septembra. Okolo deviatej večer.“

„Čo si urobil?“

„Bol som sa tam s Torstenom poobzerať. Nenašli sme ju.“

„Torsten bol s tebou?“

„Áno. Ale vieš, ako je to s ním. Nijako mi nepomohol.“

„Kto je poverený tou úlohou?“

„Aalbæk.“

„Výborne. Ako vyzerala?“

„Vraj bola celkom dobre oháknutá, ako som počul. Chudšia ako kedysi. Ale zapáchala.“

„Zapáchala?“

„Hej, potom a štankou.“

Ditlev pokýval hlavou. To bolo na Kimmie najhoršie. Nielenže dokázala na celé mesiace alebo roky zmiznúť, ale človek ani nevedel, na čom s ňou je. Neviditeľná a zrazu až priveľmi viditeľná. Bola najväčším nebezpečenstvom ich života. Ona jediná ich mohla skutočne ohroziť.

„Tentoraz nám nesmie ujsť, rozumieš, Ulrik?“

„Prečo, dočerta, by som ti inak volal?“

3

Až keď sa ocitol v podzemnom trakte Policajného riaditeľstva pred neosvetlenými kanceláriami Oddelenia Q, Carl Mørck si uvedomil, že leto a prázdniny sa definitívne skončili. Zažal svetlo a pohľad mu padol na písací stôl chaoticky zaprataný fasciklami materiálov. Premohla ho neodbytná chuť otočiť sa a tresnúť za sebou dverami. Nepomohlo ani to, že v strede stola trónila obrovská kytica gladiol, ktorá by dokázala zablokovať aj stredne veľkú ulicu.

„Vitajte späť, šéfe!“ ozvalo sa mu za chrbtom.

Obrátil sa a jeho pohľad sa stretol s Assadovými veselými hnedými očami, ktorého tmavé strapaté vlasy ho vítali zo všetkých strán naraz. Bol pripravený s božou pomocou venovať ďalší deň svojho života policajnej službe.

„Ach jaj!“ zvolal Assad, len čo si všimol šéfov unavený pohľad. „Človek by neveril, že ste sa práve vrátili z dovolenky.“

Mørck pokrútil hlavou. „A nevrátil?“

Hore na druhom poschodí sa zase sťahovali. Dočerta aj s policajnou reformou. To aby Carl začal používať navigáciu, keď chce trafiť do kancelárie šéfa vyšetrovania vražd. Bol preč necelé tri týždne a už tu je najmenej päť nových tvárí, ktoré naňho zízajú, akoby bol padol z Mesiaca. Čo tu, dočerta, robia?

„Mám pre teba dobrú správu, Carl,“ povedal šéf oddelenia vražd Marcus Jacobsen, zatiaľ čo Carlov zrak kĺzal po stenách novej kancelárie. Bledozelené plochy mu pripomínali čosi medzi operačnou sálou a krízovým centrom z trileru od Lena Deightona. Zo všetkých strán naňho hľadeli mŕtvyly s prázdnyimi očami a z máp, diagramov

a zoznamov nasadených policajtov naňho útočila záplava farieb. Vyzeralo to až deprimujúco efektívne.

„Vravíš, že dobrú správu? To nevestí nič dobrého,“ odvetil Carl a zvalil sa do kresla oproti Jacobsenovi.

„Počuj, Carl, čokoro dostaneš návštevu z Nórska.“

Carl len naňho hľadel spod ťažkých viečok.

„Vraj to bude päťčlenná delegácia z Policajného riaditeľstva v Osle a chcú sa pozrieť, ako pracuje Oddelenie Q. Na budúci piatok o desiatej, spomínaš si?“ Marcus sa usmial a žmurkol. „Už sa tešia a nechávajú ťa pozdravovať.“

No zbohom, Carl ich radosť nezdieľal.

„Pri tejto príležitosti som posilnil tvoj tím. Volá sa Rose.“

Po tých slovách Carla nadvihlo v kresle.

Trochu neskôr, keď už bol za dverami šéfovej kancelárie, sa na nórsku návštevu horko-ťažko rozpamätal. Zlá správa nechodí sama, chodia hromadne. To teda sedí. Je v práci sotva päť minút a už mu zavesili na krk nejaké administratívne nedôchodča, čo sa uchádza o miesto sekretárky, a ešte od neho chcú, aby sa venoval bande Nórov. Cez dovolenku na nich šťastlivo zabudol.

„Kde je tá nová, čo má nastúpiť k nám dolu?“ spýtal sa pani Sørensenovej za priehradkou.

Žena nezdvihla zrak od klávesnice.

Zľahka zaklopal na sklo, ale bezvýsledne.

Vtom pocítil, že mu ktosi ťuká na plece.

„Tak tu ho máš osobne, Rose,“ ozvalo sa za ním. „Dovoľ, aby som vás zoznámila: Carl Mørck.“

Keď sa obrátil, uvidel dve prekvapujúco podobné tváre a pomyslel si, že vynálezca čiernej farby nežil nadarmo. Obe mali krátke uhľovočierne rozstrapatené vlasy, čierne oči a ponuré čierne oblečenie. Skutočne zvláštna podoba.

„Lis, dočerta. Čo sa to s tebou stalo?“

Najlepšia sekretárka na oddelení si prešla rukou po predtým plavých vlasoch a venovala mu žiarivý úsmev. „Skvelé, nemyslíš?“

Pomaličky prikývol a zadíval sa na druhú ženu. Stála na metrových podpätkoch a sledovala ho s úsmevom, ktorý by odzbrojil

každého muža. Obrátil sa späť k Lis, ktorá sa jej na nerozoznanie podobala, a uvažoval, ktorá z nich prišla s tou vizážou prvá.

„Tak toto je Rose. Bola u nás niekoľko týždňov a robila nám tu svojim nákazlivým humorom radosť. Zverujem ti ju. Dávaj na ňu dobrý pozor, Carl.“

Carl vrazil do Marcusovej kancelárie s kopou argumentov, ale po dvadsiatich minútach si uvedomil, že bojuje s veternými mlynmi. Vymohol si aspoň týždňový odklad, no potom sa už bude musieť tej dievčiny ujať. Jacobsen mu vysvetlil, že už nechal vedľa Carlovej kancelárie vypratať malú miestnosť, kde skladovali policajné pásky a ďalšie pomôcky na označenie miesta činu, a zariadili ju novým nábytkom. Rose Knudsenová je skrátka novou členkou tímu Oddelenia Q a hotovo.

Prečo sa šéf oddelenia vražd takto rozhodol, o tom Carl nešpekuloval.

„Má skvelé výsledky z policajnej školy, ale prepadla pri skúške na vodičský preukaz, a tak skončila, pretože bez toho to nejde, aj keby bola akokoľvek talentovaná. Možno bola na prácu v teréne príliš jemnocitná, ale chcela pracovať na polícii, a tak sa preškolila na sekretárku. Rok pracovala na policajnej stanici v Kodani. Niekoľko týždňov zastupovala pani Sørensenovú, ale tá sa už vrátila,“ vysvetľoval Marcus Jacobsen a ustavične obracal v rukách škatuľku cigariet.

„A prečo si tú novú neposlal naspäť, ak sa smiem spýtať?“

„Nuž prečo? Boli tam nejaké interné nepríjemnosti. Nič také, čo by sa nás týkalo.“

„Chápem.“ Slovo nepríjemnosti znelo akosi hrozivo.

„V každom prípade máš teraz novú sekretárku, Carl, a je šikovná.“
To, že je niekto šikovný, však vrel skoro o každom.

„Podľa mňa pôsobí veľmi milo,“ pokúšal sa Carla vo svetle žiari-
viek na Oddelení Q rozveseliť Assad.

„Vyvolala nejaké nepríjemnosti na policajnej stanici v Kodani, aby si vedel. Takže až taká milá asi nebude.“

„Nepříjemnosti...? Tomu sa s ňou asi nevyhneme, Carl.“

„Zabudni na to, Assad.“

Carlav kolega prikývol a uchlípol si z mätového extraktu, ktorý si nalial do pohárika. „Počujte, Carl. S tou záležitosťou, ktorou ste ma poverili, kým ste boli preč, tak s tým som veľmi nepokročil. Snoril som všade, kde sa dalo, ale všetky zložky sa v tom zmätku pri sťahovaní hore stratili.“

Carl naňho začudovane pozrel. Stratili sa? Dočerta, čo je to za oddelenie? No dobre, aspoň niečo sa dnes podarilo.

„Úplne zmizli. Ale prehraboval som sa v týchto hrbach dokumentov na stole a našiel som toto. Je to veľmi zaujímavé.“

Assad mu podal bledozelený fascikel, stál ako solný stĺp a čakal, čo sa bude diať.

„To chceš nado mnou stáť celý čas, čo budem čítať?“

„Hej,“ prikývol Assad a odložil pohárik na písací stôl.

Carl sa zhlboka nadýchol a pomaly vyfukoval vzduch, keď otváral fascikel.

Išlo o starý prípad. Naozaj starý. Presne povedané z leta 1987. Spolu s kamarátom sa vybrali vlakom na karneval do Kodane. Naučil sa tam od ryšavej dievčiny tancovať sambu, bokmi síce nepohybovala správne do rytmu, ale bolo to naozaj nebeské, keď noc zavŕšili na deke za krikmi kráľovskej záhrady. Mal čosi vyše dvadsať, a nikdy nemal od cudnosti ďalej ako po tom výlete.

Bolo to pekné leto, v tom roku 1987. V tom lete ho prevelili z Vejle na stanicu v Antonigade.

K vraždám zrejme došlo osem až desať týždňov po karnevale, približne vtedy, keď sa tá ryšavka rozhodla deliť o svoje sambové telo s iným chalanom z Jutska, vlastne presne v tých dňoch, keď robil prvé nočné pochôdzky v úzkych kodanských uličkách. Prípadalo mu čudné, že si na ten zvláštny prípad hneď nespomenul.

Našli dvoch mladých ľudí, súrodencov, dievča a chlapca, vo veku približne sedemnáť a osemnásť rokov, zbitých na nepoznanie v chatke neďaleko jazera Dybesø pri mestečku Rørvig. Dievčina bola príšerne doriadená a musela strašne trpieť, svedčili o tom podliatiny, spôsobené tým, ako sa bránila.

Pozrel sa na záver správy. Nijaké známky sexuálneho násillia, nič sa v chatke nestratilo.

Ešte raz si prečítal pitevnú správu a prelistoval novinové výstrižky. Nebolo ich veľa, ale väčšie titulky by človek sotva našiel.

„Ubití na smrt,“ znel nadpis v *Berlingske Tidende*, doplnený nezvyčajne podrobným opisom nájdených obetí, ktorý ostro kontrastoval s takými staromódnymi novinami. Obe telá ležali v miestnosti s kozubom, dievča malo na sebe bikiny, jej brat bol nahý a v ruke zvieral nedopitú fľašu koňaku. Zabili ho jediným úderom do zátylka tupým predmetom, neskôr ho identifikovali ako tesárske kladivo, ktoré našli v kriekoch medzi jazerami Flyndersø a Dybesø.

Motív nebol známy, ale čoskoro padlo podozrenie na skupinu mladých študentov internátnej školy, ktorí sa zdržiavali vo veľkolepom letnom sídle rodičov jedného z nich, bližšie k Flyndersø. Niekoľkokrát vyvolali potýčky v miestnej herni a pár domácich dostalo príučku.

„Už ste prišli na miesto, kde sa píše o podozrivých?“

Carl vzhliadol na Assada spod hustých obrv. Mohla to byť dostatočná odpoveď, ale Assad sa nedal zastaviť.

„Vedel som to. V správe sa navyše uvádza, že všetci otcovia týchto študentov zarábali obrovské prachy. V tých zlatých osemdesiatych rokoch, ako sa tomu hovorí, zbohatlo veľa ľudí.“

Carl prikývol. Práve došiel k časti, o ktorej hovoril Assad. Áno, bolo to tak. Otcovia skutočne patrili k známym osobnostiam a dodnes sa o nich vedelo.

Niekoľkokrát preletel očami zoznam žiakov. Vyrazil mu pot na čele, lebo nielen ich otcovia zarábali veľké sumy a boli všeobecne známi. To isté platilo aj o väčšine mladých, ktorí sa narodili v zámožných rodinách. Bol medzi nim Ditlev Pram, zakladateľ niekoľkých exkluzívnych súkromných kliník, Torsten Florin, medzinárodne uznávaný módný návrhár a úspešný burzový analytik Ulrik Dybbøl Jensen. Všetci patrili k dánskej spoločenskej smotánke vrátane zosnulého lodiara Kristiana Wolfa. Poslední dvaja členovia skupiny boli iní. Aj Kirsten-Marie Lassenová patrila k zlatej mládeži, ale v súčasnosti nik nevedel, kde sa zdržiava. Bjarne Thøgersen, ktorý sa priznal k vraždám súrodencov a teraz sedel vo väzení, pochádzal zo skromnejších pomerov.

Keď Carl dočítal, hodil papier na stôl.

„Naozaj neviem, ako sa ten fascikel dostal k nám na oddelenie,“ povedal Assad. Zvyčajne by sa pousmial, ale tentoraz to neurobil.